

ИВАЊСКИ МЛАДИЋИ ОДЛАЗЕ У ПАРТИЗАНЕ

Негде у другој подавници октобра 1941. године у моје село Ивање, заеоки Макиш, дођоше Душан Томашевић Ћирко и Газо Хасанбеговић из Велик Жупе и Драгомир Дивац из Диваца. Рекли су ми да позовем и мога комшију Драгомира Ђоковића из засеока Долови у Ивању, те да се састанемо на брду Омерини изнад моје куће. Кад смо се ту искупили, Ћирко је почео да нам прича да у нашем крају постоји једна партизанска једница, Милешевска чета, у коју је ступио приличан број људи, углавном младића. Чета се налази у Златару и њој сваког дана приступају нови борци. Тражили су од нас да ми, нас тројица, организујемо групу младића и приступимо овој чети. Истакли су да то треба учинити што пре, јер се у околини Нове Вароши организују четници под вођством неког Влајка Ћурке, па не би требало дозволити да неко од омладине приступи четницима. Ћирко, Газо и Драгомир Дивац су нам поближе објаснили како треба да радимо на придобијању омладинаца.

Прве недеље после овог састанка рекли смо извесном броју младића да дођу, као и обично, у ливаде зване Блатине у Ивању, где смо се сваке недеље искупљали код чобаница. Међу ивањском омладином владала је слога и другарство. Ту смо у поподневним часовима играли, певали и шалили се. После игранке ја и Драгомир Ђоковић рекли смо друговима да нас двојица одлазимо у партизане. Испричали смо им ко су партизани и за шта се они боре. Неким омладинцима смо и раније рекли о нашој намери, тако да су се овде одмах пријавили да пођу са нама ови омладици: Ђоковић Ђура Душан, Марушић Милана Сретко, Марушић Ђеросима Милош, Дивац Милована Раде, Ђошвић Васа Милорад, Ђерић Микајила Милосав и Ђерић Милоша Раде.

Договорили смо се да ое сутрадан сакупимо сви ту у Блатинама, на Бешвој њиви, у ствари утрини испод куће Ђура Ђоковића. Сутрадан предвече скупили смо се на заказано место. Интересантно је да су сви дошли. Нико није изостао, мада су неки родителј већ чули да се некуд спремамо и покушали су да нас у томе спрече.

Одатле смо пошли уз Мекиш, па на село Кошевине, спусти-
ли смо се у долину Милешевке и уз Седобро продужили на Златар.

Осванули смо иа Брајској плочи више Косатоце. Ту сretoамо четнике Влајка Ђурке. Зауставише нас и питају нас где смо пошли. Ми се згледасмо и кажемо им да хоћемо у партизане и да тражимо чету Велибора Љујића. Они нас почеше да убеђују да не идемо у паргизане јер је у четницима мното боље и ако хоћемо, можемо да одмах останемо код њих.

— Партизани не верују у бога ни у веру, не поштују ни рођену мајку, а камоли сестре и родбину — кажу. Партизани глођу суву кукурузу и понекад окувају или испеку неки кромпир, а ми једно јагње кувамо, а друго печемо. Па ви како хоћете! ..

Тада још нису била отворена непријатељства између четника и партизана, па нас ови четници нису ни приморавали да ступамо у њихове редове. Кад видеше да нико од нас не пристаје да остане с њима, један од њих рече -

— Штета, читава десетина таквих лијепих младића, Срба, да оде међу комунисте и пробисвијете. Само знајте: кајаћете се!

Продужисмо преко Златара ка Бориаављевића колибама. Кад смо стигли, нашли смо Милешевску чету и пријавили се командирѹ Велибору Љујићу, који нам је пожелео добродошлицу и распоредио нас у чету. Мој деoетар био је Рајко Кувелић из Седобра,

Прва борба у којој је чета учествовала откако су у њу дошли Ивањци била је борба на Бучју 1. децембра 1941. године.

Ја сам у Милешевској чети остао до фебруара 1942. године, када сам враћен на позадински рад.

Вредно је истаћи да су сви ови младићи који су ступили у Милешевску чету до краја свога живота остали верни идеалима за које су се борили. Драшмир Ђоковић, најмлађи од нас, погинуо је фебруара 1942. у Херцеговачким Голешима код Прибоја у борби против четника; Душана Ђоковића су заробили четници фебруара 1942. и предали Италијанима који су га стрељали под Сријегезима код Пријепоља; Милош Марушић био је заробљен 22. децембра 1941. године приликом напада на Сјеницу, спроведен као рањеник у Пријепоље и стрељан под Сријегезима; Сретко Марушић погинуо је на Илиндан 1942. године код Малована у Боони; Раде Ђерић је погинуо почетком маја 1942. у Каменој Гори у борби против Италијана; Милосав Ђерић, члан КПЈ, један је од Врљо храбрих и спoшбних бораца, погинуо је на Сутјесци јуна 1943. године; Раде Дивац, митраљезац, погинуо је децембра 1942. године код Котор Варoши у Боони; Милорад Ђоковић погинуо је 17. новембра 1943. у Гробницама код Бродарева у борби против Немаца.

Тако су сви ови ивањски младићи, који су те октобарске вечери 1941. загрљени пошли у народноослободилачку борбу, положили своје животе за слободу.

Љубомир ДИВАЦ